

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **M. H.**, bytem, zastoupeného JUDr. Denisem Mitrovičem, advokátem se sídlem Mírové náměstí 274, 517 21 Týniště nad Orlicí, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2015, č.j. JMK 159167/2015, sp. zn. S-JMK 142628/2015/ODOS/Fö,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 15. 12. 2015, č.j. JMK 159167/2015, sp. zn. S-JMK 142628/2015/ODOS/Fö, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Městského úřadu Boskovice, odbor dopravy, ze dne 17. 9. 2015, č. j. DOP/DP-111/2015, **se z r u š u j e**.
- III. Žalovaný **je p o v i n e n** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **9.800 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Denise Mitroviče, advokáta se sídlem Mírové náměstí 274, 517 21 Týniště nad Orlicí.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 4. 1. 2016 doručenou téhož dne Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) doplněnou dne 20. 4. 2015 brojil žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2015, č. j. JMK 159167/2015, sp. zn. S-JMK 142628/2015/ODOS/Fö (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského

úřadu Boskovic (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 17. 9. 2015, č. j. DOP/DP-111/2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil porušením ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že dne 16. 2. 2015 v 9:43 hod. řídil na silnici č. I/43 v katastru obce K., okres B., kde je nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h, automobil tovární značky Š. nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla Policií ČR naměřena rychlost jízdy 142 km/h. Za tento přestupek mu byla podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. d) a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 7000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Současně byla žalobci uložena povinnost hradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Průběh správního řízení

Ze správního spisu prvostupňového orgánu a žalovaného vyplývá, že s oznámením o přestupku byly prvostupňovému orgánu doručeny podklady k měření rychlosti vozidla žalobce obsahující jednak CD disk se záznamem z měření rychloměrem Polcam PC2006, osvědčení o proškolení obsluhy měřidla, ověřovací list č. 157/14 – PolCam PC 2006 a úřední záznam prap. Mgr. D. J. Z oznámení o přestupku vyplývá čas a místo spáchání přestupkového jednání, tedy dne 16. 2. 2015 v 9:43 hod. „v úseku silnice I/43 v k. obce K. směr jízdy S. – Brno“. Dále prvostupňový orgán opatřil výpis z evidenční karty řidiče ze dne 18. 3. 2015 a následně předvolal žalobce k ústnímu jednání, které mu bylo doručeno dne 27. 3. 2015. Na to mu dne 14. 5. 2015 byla doručena omluva žalobce ze dne 12. 5. 2015, v níž žalobce uvedl, že se z nečekaných vážných osobních a rodinných důvodů z jednání omlouvá, přičemž žádá, aby se mohl jednání zúčastnit a uplatňovat v něm svá práva. Dále již bylo ve věci provedeno ústní jednání v nepřítomnosti dne 18. 5. 2015, z něhož byl pořízen protokol o ústním jednání, podle kterého vyhodnotil prvostupňový orgán omluvu jako nenáležitou, a proto byl skutek projednán v nepřítomnosti obviněného. V rámci řízení bylo provedeno dokazování podklady Policie ČR vztahujícími se k předmětnému přestupku. Následně došlo k vydání prvotního prvostupňového rozhodnutí ze dne 26. 5. 2015.

Žalobce na prvotní prvostupňové rozhodnutí zareagoval vyjádřením ze dne 10. 6. 2015 doručeným prvostupňovému orgánu dne 12. 6. 2015, v němž uvedl, že žádá o opakování ústního jednání a autoremedurního zrušení prvotního prvostupňového rozhodnutí. V příloze tohoto podání předložil plnou moc udělenou advokátu JUDr. Mitrovičovi a také potvrzení MUDr. K. T., kardiologa společnosti P., s.r.o., působícího na adrese, M., v němž se uvádí, že žalobce byl dne 18. 5. 2015 v době od 8:00 do 11:00 hod. jako nutný doprovod při lékařském ošetření paní E. H.. Na to prvostupňový orgán zaslal žalobci vyrozumění ze dne 15. 6. 2015, v němž uvedl, že jeho podání vyhodnotil jako odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, nicméně trvá na tom, že byly splněny podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti žalobce. Na to bylo dne 18. 6. 2015 doručeno prvostupňovému orgánu odvolání žalobce proti prvotnímu prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaný v odvolacím řízení prvotní prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil prvostupňovému orgánu „k novému projednání“ s tím, že potvrdil závěry prvostupňového orgánu o nenáležitosti omluvy z jednání ze dne 18. 5. 2015 a považoval postup spočívající v projednání věci v nepřítomnosti žalobce za správný. Rovněž potvrdil závěry prvostupňového orgánu v otázce viny, nicméně

v otázce uložení sankce bylo shledáno prvotní prvostupňové rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť se nezabývalo dostatečně okolnostmi relevantními pro uložení výše sankce.

V dalším řízení prvostupňový orgán již pouze vydal nové prvostupňové rozhodnutí ze dne 17. 9. 2015 bez provedení nového jednání ve věci. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce podal odvolání, v jehož doplnění namítal, že mělo být ve věci provedeno nové jednání, a dále nedostatečnou specifikaci místa spáchání přestupku s tím, že navrhl zrušení prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání.

III. Napadené rozhodnutí

V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že přezkoumal prvostupňové rozhodnutí z hlediska řádného zjištění skutkového stavu věci a souladu s právními předpisy. Aby bylo možno uznat obviněného vinným z předmětného přestupku, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o 50 km/h a více, muselo být v řízení bezpečně zjištěno, že žalobce jednak byl řidičem vozidla a jednak porušil ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích. Žalobce byl zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, které předložil potřebné doklady, na základě nichž byl ztotožněn. Jeho identifikační údaje byly zapsány do oznámení o přestupku, které podepsal. Žalobce také nečinil sporným, že by vozidlo řídil.

Žalovaný shrnul obsah správního spisu a uvedl, že nemá pochybnosti o správnosti měření provedeného rychloměrem typu PolCam PC 2006, přičemž policista David Janík, který měření provedl, byl proškolen v používání tohoto rychloměru. K námitce, že ve věci mělo být nařízeno nové ústní jednání, žalovaný uvedl, že skutkový stav po zrušení prvotního rozhodnutí nedoznal žádných změn, a nebylo tak nutno provádět nové ústní jednání. Žalobce se z nařízeného jednání sice omluvil, nicméně tato omluva nesplňovala znaky náležité omluvy, neboť nebyla doložená. K dodatečnému doložení omluvy se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyjádřil.

K namítanému nepřesnému vymezení místa spáchání přestupku žalovaný uvedl, že měření proběhlo mimo obec na silnici I/43 v katastru obce K., okres B. Podle názoru žalovaného je význam pojmu „katastr obce“ obecně znám. Nadto žalovaný připomněl, že ke spáchání přestupku došlo mimo obec, a proto bylo mnohem obtížnější místo spáchání přestupku přesněji vymezit. Z uvedených důvodů žalovaný odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl a toto rozhodnutí potvrdil.

IV. Žaloba a vyjádření žalovaného

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce v první řadě poukázal na předchozí průběh řízení a uvedl, že žalovaný dne 19.8.2015 svým prvotním rozhodnutím č.j. 107966/2015 zrušil rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu Městského úřadu Boskovice ze dne 26.5.2015, č. j. DOP/DP-111/2015 a věc vrátil uvedenému správnímu orgánu k novému projednání. V nyní napadeném rozhodnutí však žalovaný potvrdil jako správný následný postup prvoinstančního orgánu, který v následném řízení bez dalšího projednání vydal dne 17.9.2015 nové rozhodnutí č.j. DOP/DP-111/2015. Prvoinstanční orgán tedy věc nijak nově neprojednal, toliko opravil své původní rozhodnutí a žalovaný v napadeném rozhodnutí ve vlastním protimluvu uvedl, že po zrušení prvoinstančního rozhodnutí se „...řízení o přestupku dostalo do fáze před vydáním rozhodnutí po projednání

věci...“. Žalobce má za to, že uvedené koliduje s výrokem žalovaného v rozhodnutí ze dne 19.08.2015, dle kterého se „...*věc vrací k novému projednání...*“. To vše za situace, kdy v řízení předcházejícímu zrušenému rozhodnutí prvoinstanční správní orgán, dle názoru žalovaného neoprávněně, neuznal žalobci omluvu z nařízeného ústního jednání dne 18.05.2015, jejíž důvod žalobce doložil dne 8. 6. 2015 potvrzením lékaře, kardiologa MUDr. K. T. o nutném doprovodu žalobce při lékařském ošetření jeho manželky paní E. H. Žalobci tak fakticky bylo upřeno právo uvedené v § 36 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též jen „SpŘ“), podle něž je účastník řízení oprávněn navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, dále mu bylo upřeno právo uvedené v § 36 odst. 3 SpŘ, dle kterého mu musí být před vydáním rozhodnutí dána možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a především, jako obviněnému z přestupku bylo žalovanému upřeno právo uvedené v § 73 odst. 2 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále též jen „PřestZ“), dle něž má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy. Žalobci tak postupem žalovaného a správního orgánu prvního stupně bylo upřeno základní právo na spravedlivý proces garantované Ústavním pořádkem ČR.

Ve druhém žalobním bodě žalobce zpochybnil určení místa spáchání přestupku tak, že tento měl být spáchán na silnici I/43 v katastru obce Krhov. Žalovaný sám potvrzuje, že místo spáchání by mělo být určeno přesněji, demonstrativně uvedením i směru jízdy měřeného vozidla, avšak to dle jeho argumentace vyplývá z podkladů Policie ČR. Žalobce má za to, že pokud tyto skutečnosti vyplývají z podkladů pro rozhodnutí, měly se objevit ve výrokové části a takový postup je tedy v rozporu s § 77 PřestZ, dle něhož musí místo skutku ve výrokové části jasně a přesně označeno. Žalovaný rovněž k námitce žalobce že specifikace místa odkazem na katastr obce Krhov ad hoc je údaj nedostatečný, když sama skutečnost, že slovní spojení „katastr obce“ je protimluvem, neboť každá obec zahrnuje více katastrů ve smyslu katastrálních předpisů, v napadeném rozhodnutí připouští vadnost užitého pojmu „katastr obce“ ve výrokové části, avšak pro potvrzení prvoinstančního rozhodnutí je dle jeho názoru takto vadný pojem postačující, když se jedná o pojem v běžné komunikaci hojně používaný a jeho význam je obecně znám. Žalobce odkázal na předchozí judikaturu Nejvyššího správního soudu ve věci obdobné, konkrétně na rozsudek ze dne 23.11.2010, č. j. 4 As 28/2010-56, se kterým se ztotožňuje v závěru, že místo měření rychlosti, tedy i místo, kde byla vozidlu rychlost měřena, musí být v přestupkovém řízení dostatečně identifikováno a vymezeno. Dle žalobce již jen z důvodu společenské škodlivosti jednání pachatele atd. Vágní určení místa poukazem na katastr obce nesplňuje shora uvedený požadavek a rozhodnutí je tak dle názoru žalobce vadné a nepřezkoumatelné.

Z vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplývá, že žalovaný považuje žalobní námitky za nedůvodné. Pokud se žalobce domníval, že výrok prvotního zrušujícího rozhodnutí žalovaného zavazuje prvostupňový orgán k nařízení ústního jednání, žalovaný uvedl, že postup prvostupňového orgánu, který pouze vydal nové prvostupňové rozhodnutí, není vadou řízení. S ohledem na skutečnost, že prvostupňový správní orgán neprováděl žádné nové důkazy a neopatřoval žádné další podklady, k nimž by se měl žalobce vyjadřovat, mohl bez dalšího vydat nové rozhodnutí ve věci, neboť skutkový stav věci nedoznal závažnějších změn. Ostatně důvodem pro zrušení prvotního prvostupňového rozhodnutí byla nezohledněná hlediska pro ukládání sankce ve smyslu § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. V otázce neuznání omluvy z nařízeného jednání žalovaný odkázal na své prvotní zrušující rozhodnutí. Co se týká námitky nedostatečnou specifikací místa spáchání přestupku, žalovaný se s touto námitkou dostatečně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, pouze k tomu dodal, že pro maximálně přesné určení místa spáchání přestupku lze odkázat na videozáznam přestupku

z rychloměru, na němž jsou též souřadnice GPS. Žalovaný měl za to, že postupoval správně, pokud odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), a jde rovněž o žalobu přípustnou ve smyslu ust. § 65, § 68, a § 70 s. ř. s.

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Ve věci rozhodoval krajský soud v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. nakonec bez jednání, neboť již na základě vyjádření účastníků řízení a prostudování správního spisu, který byl v dané věci vyžádán, dospěl k závěru, že v řízení před správními orgány došlo k tak zásadnímu porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, že mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Za stěžejní krajský soud v daném případě považoval posouzení námitky týkající se neakceptování omluvy žalobce z ústního jednání před prvostupňovým správním orgánem, v důsledku čehož nebylo žalobci umožněno zúčastnit se ústního projednání přestupku, z jehož spáchání byl obviněn. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce nebyl v řízení ani zdaleka pasivní a reagoval na předvolání k ústnímu jednání omluvou ze dne 12. 5. 2015, která byla doručena prvostupňovému orgánu dne 14. 5. 2015, tedy v dostatečném předstihu před konáním ústního jednání, které bylo nařízeno na den 18. 5. 2015. Žalobce svou omluvu odůvodnil odkazem na vážné osobní a rodinné důvody, a zároveň zdůraznil, že se hodlá řízení zúčastnit, přičemž požádal o zaslání kopie správního spisu. Na tuto omluvu reagoval prvostupňový správní orgán až dne 22. 5. 2015, tedy poté, co bez účasti žalobce provedl ústní jednání ve věci, a to jen v tom rozsahu, že mu kopii správního spisu poštou nezašle. K neuznání omluvy se prvostupňový orgán nijak nevyjádřil.

V daném případě nemá krajský soud pochybnosti o tom, že omluva žalobce byla s ohledem na konkrétní okolnosti případu včasná, neboť byla prvostupňovému orgánu. I NSS ve svém rozsudku ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66 (dostupný na www.nssoud.cz) konstatoval, že „z § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a § 59 správního řádu z roku 2004, které hovoří nikoliv o „omluvě předem“, ale o „náležité omluvě“, resp. o „bezodkladné omluvě správnímu orgánu s uvedením důvodů“, nelze dovozovat, že tato omluva musí být nezbytně učiněna před provedením samotného úkonu správního orgánu. Právě naopak, i omluva s určitým odůvodněným časovým odstupem po události, která bránila obviněnému z přestupku v účasti u ústního jednání (např. náhlé onemocnění, úraz, hospitalizace, upoutání na lůžko, které bránily uvedené omluvě), může podle konkrétních okolností splňovat znaky náležité či bezodkladné omluvy správnímu orgánu.“ Včasnost omluvy přitom nerozporuje ani žalovaný. Prvostupňový orgán a žalovaný však nedostatky omluvy spatřují v tom, že žalobce pouze tvrdil, že mu v účasti na jednání bránily důležité osobní a rodinné důvody, které nemohl předvídat, toto svoje tvrzení však žádným způsobem nedoložil.

Krajský soud však má za to, že již s ohledem na gramatický výklad předmětného ust. § 74 odst. 1 *in fine* zákona o přestupcích, není existence náležité omluvy nezbytnou podmínkou pro akceptaci omluvy. Jinak řečeno, není ve všech případech nezbytné trvat na tom, aby obviněný svoji omluvu z jednání provedl ve správné formě (lze kupříkladu i

telefonicky) a důvody bránící v nepřítomnosti na jednání doložil. Tyto závěry vyplývají i z rozsudku NSS ze dne 13. 9. 2007, č. j. 7 As 34/2007-56 (dostupný na www.nssoud.cz), podle něhož „za vadu řízení by bylo třeba považovat stav, pokud by věc byla projednána v nepřítomnosti obviněného z přestupku, který se sice nedostavil bez náležité omluvy, ale byla by zde existence důležitého důvodu. Z hlediska povinnosti součinnosti obviněného z přestupku však musí správní orgán i při existenci důležitého důvodu vyhodnotit též závažnost skutečnosti, pro kterou mu obviněný z přestupku nedoručil náležitou omluvu. Na druhou stranu náležitá omluva vždy předpokládá existenci důležitého důvodu. Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod, provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení.“

Krajský soud považuje za nutné obecně zdůraznit, že provedení ústního jednání bez přítomnosti obviněného by mělo být spíše výjimkou, nikoliv pravidlem. Smyslem ust. § 74 odst. 1 věty druhé je pak zajistit, aby mohlo být ústní jednání bez přítomnosti obviněného provedeno tehdy, nemá-li tento zájem se projednání věci účastnit, případně snaží-li se opakovanými omluvami z účasti na jednání přestupkové řízení paralyzovat; bezesporu však nemůže být dotčené ustanovení prostředkem šikany správních orgánů vůči účastníkům řízení. Pakliže nemá správní orgán důvod se domnívat, že cílem obviněného je v řízení obstruovat, pak nelze spatřovat žádného rozumného důvodu, pro který by první omluvě z jednání nemohlo být vyhověno, byť tato třeba nesplňuje veškeré náležitosti či není dostatečně doložena.

Ačkoliv tedy žalobce důvod své omluvy žádným způsobem nedoložil před konáním jednání dne 18. 5. 2015, nemohla být pouze tato skutečnost per se důvodem pro provedení ústního jednání bez jeho přítomnosti, resp. v daném případě pro neopakování ústního jednání. Prvostupňový správní orgán tak byl povinen zabývat se žalobcem sdělenými důvody jeho neúčasti na jednání, a nikoliv pouze uzavřít, že omluva nebyla včas doložena. To mohl prvostupňový správní orgán řešit příp. telefonickým kontaktem se žalobcem (uvedeným v oznámení o přestupku) a vyzvat ho příp. k další precizaci omluvy, což neučinil. Závěr prvostupňového orgánu o nenáležitosti omluvy tedy považuje krajský soud ve vztahu k žalobci za nepřiměřeně formalistický a věcně nepřiléhavý, neboť ze strany žalobce nebyla patrna žádná snaha o obstrukce či zdržování průběhu řízení. V tomto ohledu hraje klíčovou roli, že se jednalo o první jednání ve věci a také první omluvu žalobce. Krajský soud zdůrazňuje, že s ohledem na stěžejní význam účasti obviněného na projednání přestupku je třeba k posuzování omluv z ústního jednání přistupovat individuálně a vždy s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem. Přitom, jak vyplývá i z relevantní judikatury, na v pořadí první omluvu z jednání budou zpravidla kladeny nižší nároky než na omluvy další (viz kupř. rozsudek NSS ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009-99, dostupný na www.nssoud.cz).

Pokud mohl být závěr prvostupňového orgánu stran nedoložení omluvy alespoň formálně platný při vydání prvotního prvostupňového rozhodnutí, v dalším řízení po zrušení tohoto rozhodnutí už tento závěr vůbec nemohl obstát. Žalobce dodatečně doložil důvody své omluvy a předložil originál potvrzení z návštěvy u kardiologické ambulanci ze dne 18. 5. 2015, kam měl doprovázet paní E. H. Prvostupňový orgán ve svém vyrozumění ze dne 15. 6. 2015 pouze dále setrval na svém ničím nepodloženém závěru, že omluva nebyla náležitá a byly splněny podmínky pro projednání věci bez přítomnosti žalobce. Jakkoliv tento závěr potvrdil žalovaný ve svém prvotním zrušujícím rozhodnutí, krajský soud se s tímto závěrem naprosto neztotožňuje. V první řadě krajský soud nedostatečně z hlediska přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec

nezohlednil dodatečné doložení omluvy potvrzením od lékaře, přičemž ani neodkázal v napadeném rozhodnutí na své prvotní zrušující rozhodnutí, v rámci něhož se již doložením omluvy měl zabývat. Ve druhé řadě pak krajský soud považuje nezohlednění dodatečného doložení potvrzení návštěvy lékaře v kontextu předmětných skutkových okolností za porušení procesních práv žalobce jako účastníka přestupkového řízení. Jak již krajský soud uvedl, dodatečné doložení důvodů omluvy je třeba posuzovat vždy individuálně a podle okolností, nicméně v posuzované věci nebyly dány žádné indicie, které by svědčily o účelovosti, nepravdivosti či šikanózním charakteru jednání žalobce. Proto bylo zcela na místě v navazujícím řízení po zrušení prvotního prvostupňového rozhodnutí žalobce opětovně předvolat k ústnímu jednání ve věci a dát mu tak druhou příležitost k uplatnění jeho procesních práv. Tím však zároveň krajský soud nedává žalobci za pravdu v tom, že by takto musel prvostupňový správní orgán postupovat vždy, je-li výrokem zrušujícího odvolacího rozhodnutí závázán „k novému projednání věci“. Tato formulace výroku nutně neznamená, že by muselo být ve věci znovu nařízeno ústní jednání, jak žalobce mylně dovozuje.

Pokud by snad měl prvostupňový správní orgán pochybnosti o pravdivosti tvrzení žalobce, či pro posouzení důvodnosti omluvy považoval za nezbytné doložení dalších podkladů, nic mu nebránilo v tom, aby žalobce v této souvislosti vyzval a o doplnění podkladů jej požádal. Taková povinnost sice správnímu orgánu ze zákona neplyne, nicméně v daném případě by byl zde zmiňovaný postup více než vhodný, a to zejména tehdy, neměl-li prvostupňový správní orgán ani v řízení po vydání svého prvotního prvostupňového rozhodnutí v úmyslu vyhovět žalobci bez dalšího. V pochybnostech bylo totiž třeba postupovat ve prospěch žalobce a nikoliv naopak, jak učinil prvostupňový správní orgán. Takto judikoval i NSS v již citovaném rozhodnutí č. j. 7 As 9/2009-66, z jehož právní věty vyplývá, že „v řízení o přestupcích platí princip presumpce neviny a z něho vyplývající zásada rozhodovat v pochybnostech ve prospěch obviněného z přestupku. Pochybnosti o tom, zda se obviněný z přestupku odmítl dostavit k projednání věci nebo zda se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, postihují ve svém důsledku zjištěný skutkový stav věci. Pokud správní orgán nebere uvedené pochybnosti v úvahu při svém rozhodování, jde o vadu řízení, která má za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.“

S ohledem na procesní vady, jimiž bylo správní řízení zatíženo, nezbylo krajskému soudu než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, přičemž s přihlédnutím k charakteru zjištěného pochybení shledal krajský soud nezbytným též zrušení rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ve výroku II tohoto rozsudku (§ 78 odst. 3 s.ř.s.).

Zbylými námitkami žalobce směřujícími do specifikace místa spáchání přestupku, se pak s ohledem na důvod zrušení rozhodnutí krajský soud nemohl zabývat, neboť by tím nahrazoval činnost prvostupňového správního orgánu, který bude ve věci znovu rozhodovat a bude tak mít příležitost znovu a lépe formulovat výrok prvostupňového rozhodnutí. K náležitostem výroku rozhodnutí o přestupku krajský soud toliko odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejm. rozsudky ze dne ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015 – 34, a dále rozsudky ze dne 9. 12. 2015, č.j. 10 As 206/2015-35, přístupné na www.nssoud.cz), jejichž závěry je třeba vzít v dalším řízení v potaz.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

Krajský soud uzavírá, že v dalším řízení bude prvostupňový orgán povinen předvolat žalobce k ústnímu jednání a dal mu tak příležitost k uplatnění všech jeho procesních práv. V novém rozhodnutí ve věci bude také jeho povinností lépe precizovat výrok rozhodnutí

z hlediska místa spáchání přestupku s ohledem na ustálenou judikaturu týkající se této problematiky (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a na nákladech právního zastoupení vznikly náklady za dva úkony právní služby (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby) po 3.100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na dvakrát náhradu hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce krajskému soudu nedoložil, že je plátcem DPH, nezvýšil krajský soud náhradu odměny za právní zastoupení o částku připadající na tuto daň. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 9800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. září 2017

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.